

Poetiska försök /

81 A Br. 1892

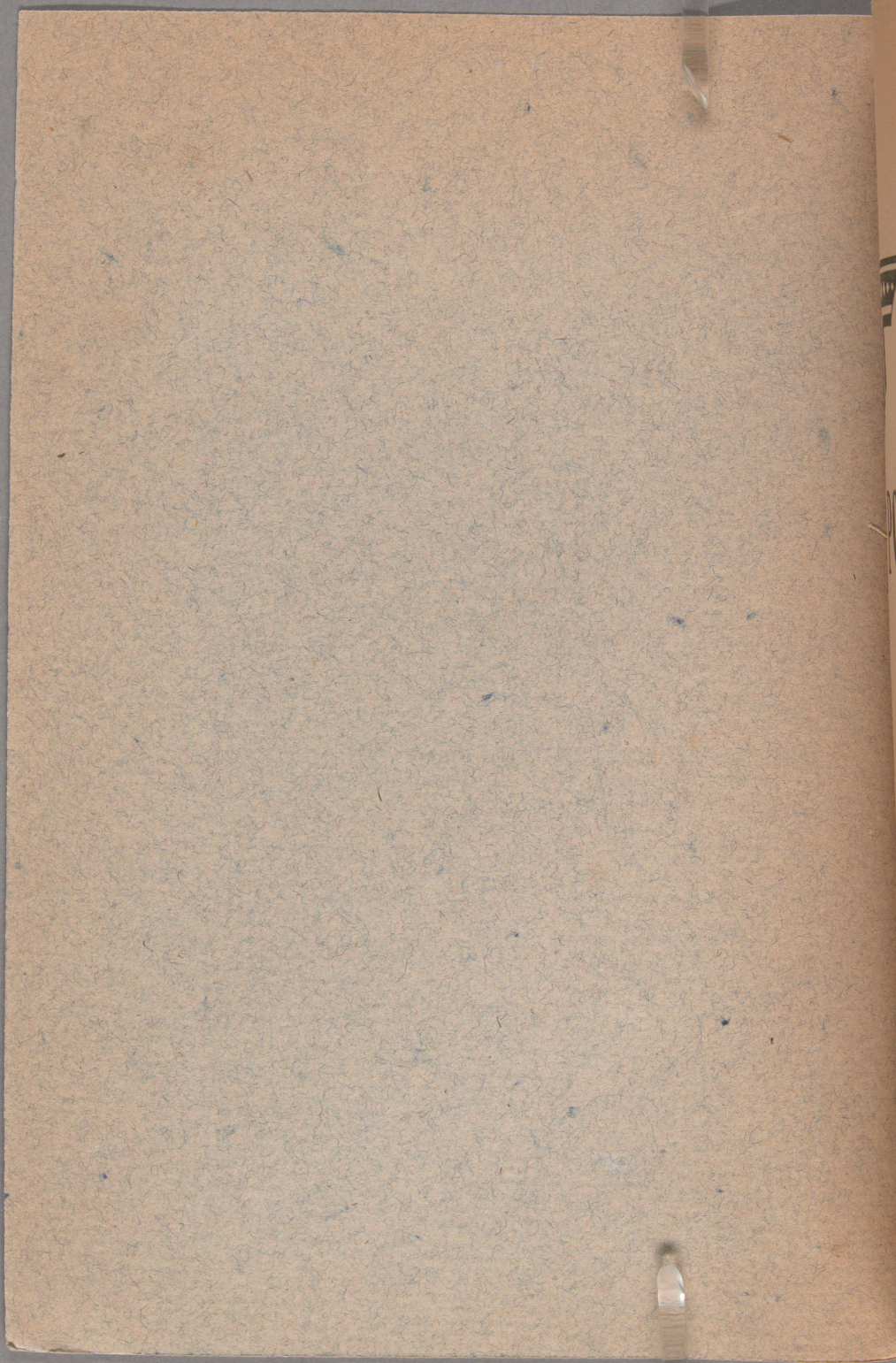

National Library
of Sweden

FÖRSÖK, Gaetiska
N° 1.

Nitt. In
(Bn)
o
1872

Göteborg
1872

N:o 1.

POETISKA FÖRSÖK

AF

EN ARBETSLÖS

Bör läsas af alla.

Pris 10 öre.

Eftertryck förbjudes.

PÖTTISKA FÖRSÖK

EN ARBETSLÖS

En berättelse af Elias

Tryckt hos

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1892.

Klaga ej!

Du som sorgsen är och klagar.
Strax dig något går emot,
Sjelf du glädjen från dig jagar
Med din pjunkighet, ditt knot.
Detta kan ej någon gilla,
Derför ändra sättet, så
Att om dig går något illa,
Klaga ej ändå!

Nej, du skall ej mera klaga!
Tag i stället världen lätt!
Sorgerna ifrån dig jaga!
Gör du det, så gör du rätt.
Klaga ej, ty du förtjenar
Icke minsta grand derpå.
Om dig någon illa menar
Klaga ej ändå!

Har du rikdom, sök att göra
Med den alltid godt och rätt!
Låt ej högmod dig förstöra;
Hvilket kan gå ganska lätt.
Lindra nöden, hjälp de arma!
Om du skulle otack få
Och det djupt dig skulle harma
Klaga ej ändå!

Om du, som den stora massan
 Ganska dålig bildning fått
 Utaf brist på mynt i kassan
 (Detta är ej något brott).
 Sök att bildning sjelf dig bringa!
 Andra dertill ock förmå!
 Skulle lönen blifva ringa
 Klaga ej ändå!

Fattigdomen ej behagar.
 Men fäll icke modet än!
 Hoppas uppå bättre dagar!
 Hoppet lifvar upp, min vän.
 Blir, som fattig, du föraktad
 (Vanligtvis, så går det så).
 Blir du som ett noll betraktad
 Klaga ej ändå!

Det uti ditt sinne svider,
 Se ett samhälle, som vårt.
 Der den arbetsamme lider
 Nöd. Du tycker det är hårdt?
 Kämpa med oss mot förtrycket!
 Målet snart vi skola nå.
 Blir du därför hatad mycket,
 Klaga ej ändå!

Mera guld man lyckats få sig,
 Mera ansedd blir man här.
 Oanmärkt får man förgå sig
 Emot den, som ringa är.
 Men en annan tid nu knoppas,
 Blommar väl en dag också.
 Dröjer det, var lugn och hoppas!
 Klaga ej ändå!

För dagen.

Melodi: "När månen vandrar på
himlen blå."

En liten visa, det sjunger jag,
Om någon önskar att höra.
Ty liksom förut, så ock i dag,
Ej annat finnes att göra.
Och för att sorgerna från mig drifva,
Så skall jag sjunga och jag skall skriva
Så godt jag kan.

Jag beder om öfverseende
Med bristerna i min visa. —
Hjelp, beder jag, de behöfvande!
Och sök att lidandet lisa!
Arbete fins ej i dessa tider
Och nöd arbetaren därför lider
Af köld och svält.

I flera månader många gått
Och ännu arbete sakna.
Allt utaf värde de "flåa" fått,
Att nu de mest äro nakna.
Med trasor söka de kroppen skyla.
Det är ej godt, det, i vinterns kyla,
Det vet en hvar.

Och uti huset fins intet bröd,
 Och knäppt en vedpinne heller.
 Men ingen hjälper i denna nöd,
 Ty när att hjälpa det gäller,
 "Guds barn" och Djefvulens äro lika.
 "Snöd vinning" endast de efterfika
 Och hjälpa ej.

Den, som kan hjälpa bör göra det
 Nu genast, utan att tveka.
 Helst gif arbete! Barmhertighet
 Ej heller nödställda neka. —
 "Nödhjelpsforeningen" uti Haga
 Bör intet gifvas, ty *alla* klaga
 Med skäl på den.

Den arbetslöses klagan.

O, tänk hvad jag lider!
 I hjertat det svider,
 Ty nödstäld det är jag och hjelp ej kan få.
 Af hunger jag mattas,
 Ty bröd, det mig fattas.
 Hur detta skall sluta jag ej kan förstå.

Jag arbete tänkte
Att någon mig skänkte
Af alla de men'skor jag frågat derom.
Nej, de äro alla
Så hårda och kalla.
Det var precis lika till hvilken jag kom.

I striden och kampen
Mot nöden, till "Stampen"
Allt värde jag lemnat att få mig en slant.
Den utvägen stänger
Sig sjelf, då ej längre
Man någonting äger att lemna i pant.

För månader fyra
Jag rester för hyra,
I fem har jag nu utan arbete gått.
Ej dag jag är säker
Att värden ej vräker
Mig, för på så länge ej hyra han fått.

Hos "hökar'n" krediten
Förut varit liten,
Nu har den alldeles för mig tagit slut.
Om nöden jag klagar
Hos någon, man jagar
Med hot, om polisen, på dörren mig ut.

Nu dagen förrunnit,
Sig natten infunnit
Och jag får, som andra, till hvila väl gå.

Att somna och glömma
Och slippa att drömma
Om hela eländet, det önskar jag få.

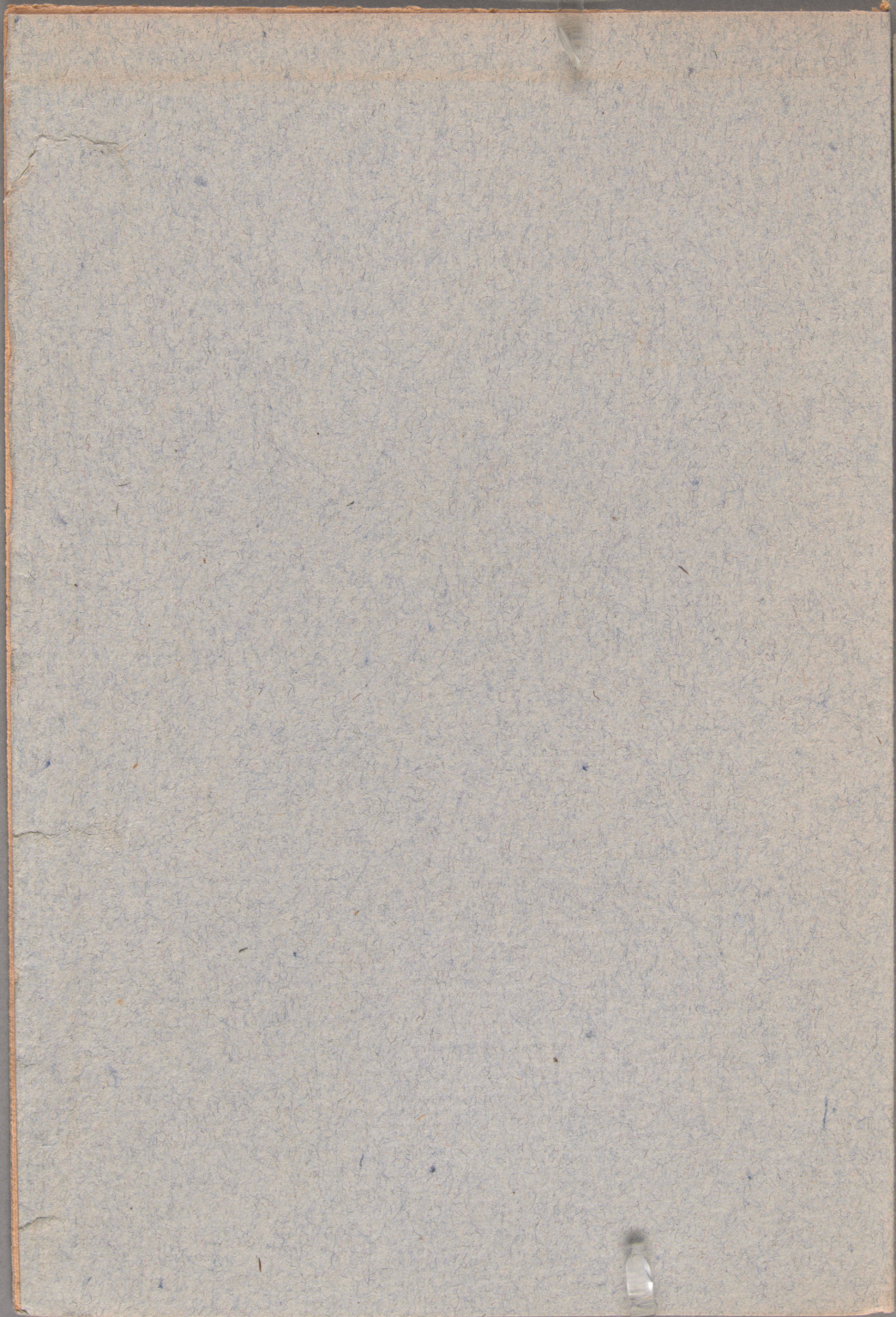
I mor'n — om jag vaknar
Och krafter ej saknar,
Så skall till polisen helt säkert jag gå.
Be' att han mig fångslar.
Det nu mig ej ängslar,
Ty fångarne ha hvad de "frie" ej få.

Af feber jag bränner.
En trötthet jag känner
Som aldrig förut, då arbetat jag har.
Jag snart ej kan tala,
Jag faller i dvala
Af krafter, det äger jag nu inga kvar.

gå.

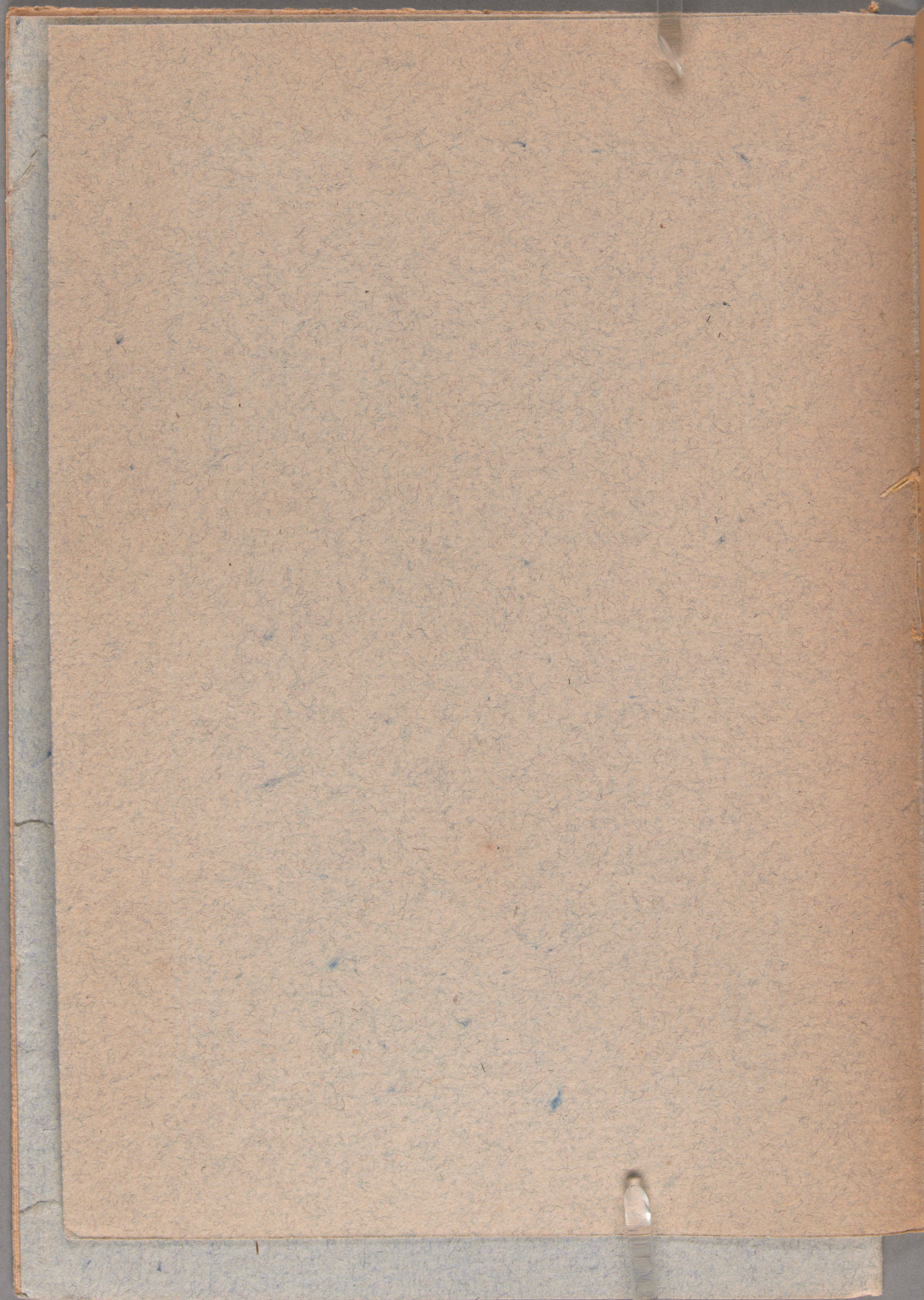
ar.

FÖRSÖK Poetiska
1892

Fitt. Lr.
(Pm)
1892

Göteborg
1892

N:o 2.

POETISKA FÖRSÖK

AF

EN ARBETSLÖS

Bör läsas af alla.

Pris 10 öre.

Eftertryck förbjudes.

POETISKA FÖRSÖK

EN ABDELNING

FRÅN ÅR 1810

FRÅN 1810

GÖTEBORG.
TRYCKT HOS C. R. HOLMQVIST.
1892.

Proletärens afton.

Melodi: "Solen sjunker varm
om kinden."

Proletärens dag är slutad. Trött till själ och kropp,
Långsamt han mot hemmet vänder, modfäld, utan hopp.
Dock nu när han har att göra
Slipper han den klagan höra
Att de sina,
Nöd och pina
Lida få af brist på bröd.

Men när arbete ej finnes, stiger nöden in
I hans usla, trånga kyffe med en bister min.
Barn och hustru svälta, frysa.
Hemskt det är — man måste rysa. —
Uti grafven
Jagas slafven
Utaf dem han föda får.

Mödans son förlorat modet, hoppets eld är släckt.
Han arbetat har och sparat, lönen knappast räckt
Båd' till kläder, mat och hyra.
Tiderna de äro dyra
Lönen liten,
Ty af fliten
Lättingarne vinsten ta'.

De på arbetarens möda vetat "sko" sig bra.
 Han arbetar, äger intet, öfverflöd de ha. —
 Presterna förslöat själen,
 Tänka klart förmår ej trälen.
 Utaf möda,
 Dålig föda,
 Kroppen äfven bruten är.

Förr dock äfven hopp *han* hyste. Det försvunnit har.
 Sedan år för år han sträfvat och rätt sparsam var
 Är dock lika fattig vorden,
 Äger ingenting på jorden.
 Efter döden,
 Lön för nöden
 Presten honom lofvat har.

Men med detta rätt beläten är han ändock ej.
 Sker det honom rätt i lifvet? Nej, och åter nej.
 Nu en god kamrat han råkar,
 Stannar, och vid honom språkar.
 Denne säger:
 "Medel äger
 Arbetsklassen i sin hand

Till att plundringlustan hämma, blott hvar' proletär
 Slöte sig till sin förening. Endräkt styrka ger.
 Eniga vi kunna krossa
 Snyltdjurs-klassen och förlossa
 Oss ur tvånget.
 Då förgånget
 Barbariet vara skall". —

Han med glädje följde rådet. Samma afton re'n
 Gick han in i sin förening. Gör som han hvar en!
 Sedan med förenad styrka
 Kunna rättvisa vi yrka.
 Om den nekas,
 Kommer lekas
 Lek till "drönarnes" förderf.

Kameratens ord de voro i hans sorg en tröst.
 Modet, hoppet vaknat åter i hans qvalda bröst.
 Kämpar nu *med* sina likar
 "Rätt och sanning" *han* predikar.
 Skall ej stanna
 Förr'n det sanna
 Och det rätta segrat har.

Kämpa för sanningen.

Den som vill kämpa för det rätta,
 Till oss han sig må sluta då.
 Sin insats äfven han må sätta
 I striden att den underlätta,
 Att förr vi fram till målet nå.

Vår strid vi skola icke lyckta,
 Fast många, många stå oss mot,
 Förr'n frihet vunnits åt förtryckta,
 Fast våldets vänner, som förryckta
 Bekämpa oss med list och hot.

Men detta skall ej oss förskräcka,
 Ty rätt och sanning segra skall.
 De sofvande vi skola väcka.
 Vår marsch skall ingen kunna stäcka,
 Mot målet, klassamhällets fall.

Det hvarje frihetsvän skall fröjda,
 Den dag, då vi vid målet stå.
 Då våld och våld bli undanröjda,
 Och nödens barn bli fria, nöjda
 Och men'skovärde *alla* få.

Vår framtidsstat, det må ni veta,
 En motsats blir mot den vi ha,
 Ty den som der ej *vill* arbeta,
 Får heller ingenting att äta.
 Men här må lättingarne bra.

Läs skriften! Der står, du skall föda
 Förskaffa dig med arbete;
 Men ej, att någon sig skall göda
 Och praktfullt ha af andras möda,
 Som öfverallt man nu får se.

Säg, "andlige", som plägar larma,
 Hvar det uti din bibel står
 Att man förtrycka skall de arma,
 Och att man *icke* skall förbarma
 Sig öfver den, som lida får?

Du, som med bibelns ord vill hämma
 Vår strid för men'skoslägtets väl,
 Och söker svaga hjernor skrämma;
 Dig borde skriftens lära stämma
 För striden vår, med lif och själ.

Vårt land.

Melodi: "Vårt land."

"Vårt land är fattigt, skall så bli"
 (Den sången har man hört).
 Fins minsta sanning häruti,
 Vi ha en aristokrati,
 Som ej till nytta finger rört,
 Det är ju oerhördt?

De lida ingen nöd ändå
 (De äga hvad vi mist),
 Och deras lif i last förgå
 Och utplundring de lefva på.
 Hos dem fins ingen nöd och brist.
 Det är då sannt och visst.

En egen kung vi äfven ha.
 (Är landet fattigt då?)
 Och dertill alla prinsarna,
 Som vi försorg om måste dra'.
 Det finnes land som ej förmå
 Sig sådan lyx bestå.

Och vi ha banker i vårt land
 Med tjenstemän uti,
 Söm stora kassor *ta'* om hand.
 En sådan straffas nog — — ibland;
 Men för det mesta skåda vi
 En sådan der gå fri.

Vi prester hafva äfvenså,
 (Hallin vi minnas än)
 Som andras mynt lagt "labben" på.
 Hallin i fred för straff fick gå,
 Ty det går alltid bra för den,
 Som kungen har till vän.

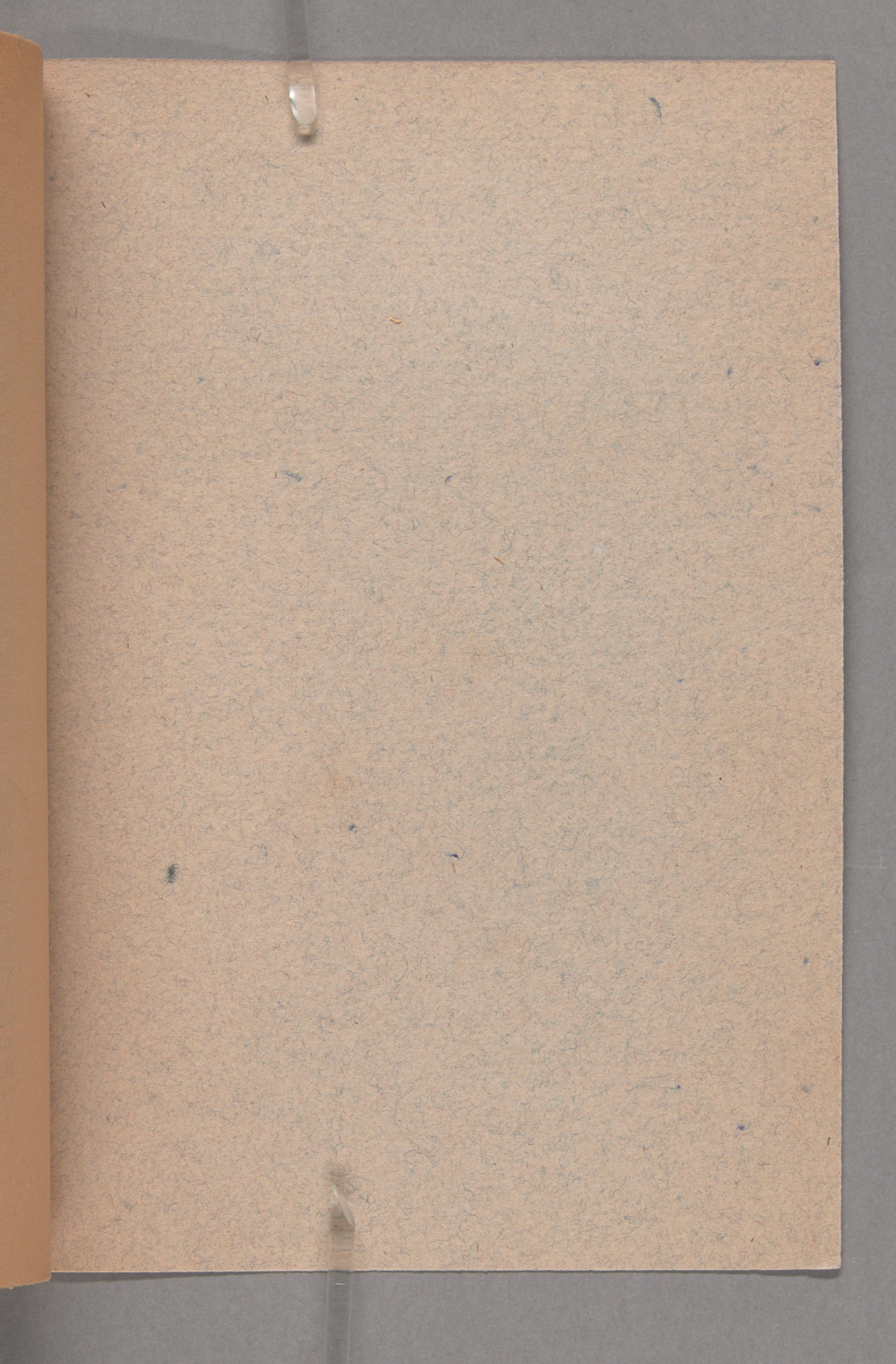
Vi lagar äfven hafva fått,
 Lagvrängare också,
 Samt mycket annat smått och godt,
 Som rikligt fallit på vår lott.
 Man derfor icke klaga må,
 Ty orätt gör man då.

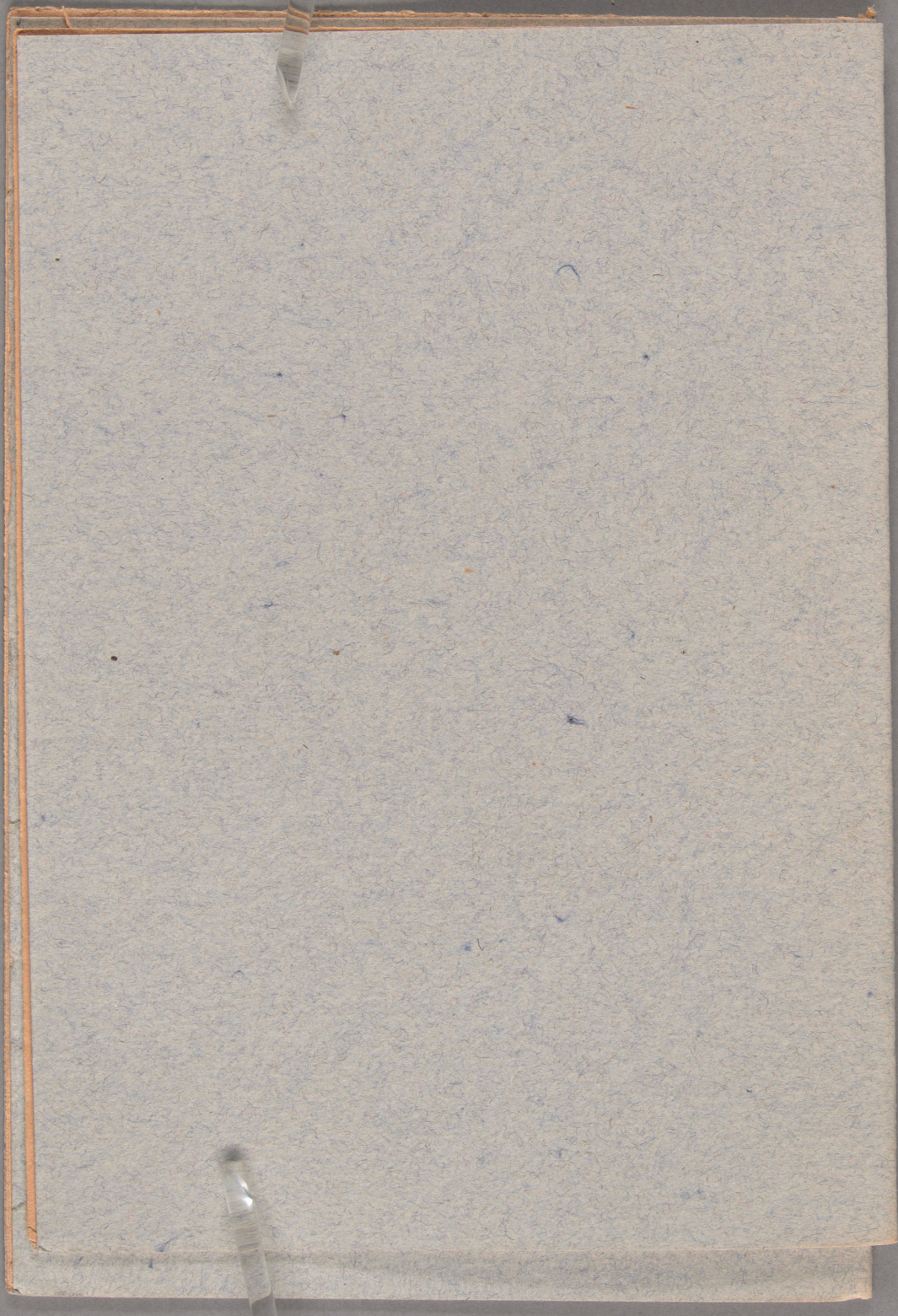
Den, som är flitig, snäll och from,
Går ingen nöd uppå,
Ty han får på sin ålderdom
Sig plats på fattigvården, som
Bör sköta honom riktigt väl
Till både kropp och själ.

Blott rättvisa är ondt om här.
Jag ofta sett det har.
Men den af ringa vikt ju är
Och vore blott till stort besvär
För mången rik och ansedd karl.
Det vet nog en och hvar.

Nej den som klagar detta land,
Han gör en synd så svår. — —
Här finnes gråsten, jern och sand,
Som man kan taga med sin hand,
Om blott tillåtelse man får.
Det eljest bra ej går.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

